

започнатитѣ си работи, но царьтъ едва дочуваше откъслечи отъ речьта имъ. Тежки грижи се тълпѣха надъ сърдцето му. Следъ победата при Варна, той бѣ предложилъ на ромеитѣ да сключатъ вѣченъ и траенъ миръ, но въ замѣна на това тѣ да го признаятъ за законенъ владѣтель на България. Ромеитѣ отхвърлиха предложението му. Защото подозираха, че мирьтъ при Варна е само пощивка за нова брань.

Действително, тѣ сключиха позоренъ миръ, отстъпиха му часть отъ Тесалия, Елада, Епиръ, Македония, Арбанашката земя, Варна и Констанца. Изпратиха Теодора на новия ѝ годеникъ Добромиръ Хрипатъ. Заклеха се да иматъ общи врагове и общи приятели, но не склониха да увѣнчаятъ Калояна за царъ.

Тогава Калоянъ эле имъ се закани и почна още поусърдно да се готви за тежката, решителна борба. Спираше го само отговорьтъ на папата. Защото бѣха изминали вече седемъ месеци, откакъ той бѣ върналъ архипрезвитеръ Доменико обратно въ Римъ, съ три писма до Инокентий; отъ него, отъ архиепископъ Василий и отъ князь Белота. А отъ Римъ не идѣше още никакъвъ отговоръ. Дали не се бѣше разсърдилъ папата за дългото бавене на пратеника му?

А ето, че всѣки день все по-тревожни вѣсти пристигаха въ Търново. Венгерскиятъ кралъ Емерихъ непрестанно заплашваше, че ще нахлуе въ земитѣ, които Калоянъ презъ пролѣтъта бѣ отсригъ на западъ отъ рѣка Тимокъ. Бѣлградъ, Браничево и Нишъ се бѣха върнали отново къмъ старото отечество.

Но не бѣше само това. Тъмни, зловещи слухове се носѣха отъ къмъ по-далечния западъ и запълваха съ тревога сърдцето, на царя. Несмѣтни тълпи кръстоносци, се бѣха надигнали презъ Синьото море и бѣха превзели Зара и Далмация. А сега тѣхнитѣ вождове водѣха преговори съ сина на ослѣпения Исакъ, за да му помогнатъ да си върне бащинския престолъ отъ узурпатора Алексей. Тѣмко наскоро бѣ дошла въ Търново вѣсть, че кръстоносцитѣ, следъ като превзели и Драчъ, сега прекарвали Великдена

Зел